

UNA EXCURSIÓ AL PERITO MORENO AMB JOSEP MARIA BENET I JORNET

Acabàvem d'estrenar *Soterrani* al teatre Margarita Xirgu de Buenos Aires. Era la tercera vegada que jo la dirigia. L'havia estrenada a la Sala Beckett de Barcelona amb el Pere Arquillué i el Pep Cruz. El productor Salvador Collado m'havia proposat estrenar-la en castellà al Cículo de Bellas Artes de Madrid amb l'Israel Elejalde i el Ramón Langa i ara acabàvem de repetir l'aventura a Buenos Aires amb l'Alejandro Paker i el Boy Olmi. L'estrena va ser feliç i jo no volia tornar a Barcelona sense visitar la glacera que porta el nom del funcionari que va imposar la pertinença a territori argentí en disputa amb Xile a partir de la tendència de les aigües del desglaç. Si les aigües anaven cap a l'Atlàntic allò era l'Argentina i el pèrit Moreno un heroi nacional. El Benet i Jornet també el volia conèixer i vam decidir fer l'excursió plegats. Després d'una petita escala a Ushuaia, vam arribar a El Calafate, ens vam instal·lar en un hotel i el dia següent vam intentar complir amb tots els protocols que un bon turista ha de complir al Parque Nacional de los Glaciares. Però no els vam poder complir tots. L'excursió a

peu sobre la glacera amb grampons per prendre un whisky amb un tros de gel mil·lenari arrencat directament del terra no ens va ser permesa perquè a Benet i Jornet li faltava poc per complir setanta anys i l'excursió estava vedada a majors de seixanta-cinc. Jo, solidàriament, vaig preferir prendre el whisky a l'hotel i continuar disfrutant de la companyia del gairebé septuagenari autor. El Josep Maria Benet i Jornet no va acceptar mai la seva edat. Li quedaven massa coses per fer, massa llibres per llegir, massa estrenes a què acudir, massa autors joves a qui acompanyar, massa curiositat per satisfer per acceptar la seva edat. Havia arribat tard a moltes coses. Algunes les va haver de construir per després intentar-hi arribar. Ara no podia acceptar que ningú li digués que era massa vell per fer res. L'enrabiada que va agafar al Perito Moreno va ser monumental. Només tenia por de la malaltia i especialment la malaltia amb la que ha conviscut els seus últims anys de vida. Érem a la Patagònia però continuàvem parlant d'allò que el preocupava: el futur del Teatre Lliure, l'escassa presència del patrimoni teatral als nostres escenaris, de la poca cura que mostraven els joves autors amb la llengua, de les infinites cares de la sexualitat humana, de l'amor filial... Vam tornar a Buenos Aires. La funció creixia

extraordinàriament. Al Boy Olmi que feia 25 anys que s'havia apartat del teatre que era una celebritat del cinema i la televisió li va caure un important premi pel paper que feia en aquella producció de la mà de l'associació d'actors argentins. Però crec que al Papitu li agradava més el treball de l'Alejandro Paker. Olmi era fill d'una celebritat en la història de la psicoanàlisi argentina i potser havia arribat a racons del seu personatge que ni el mateix autor volia conèixer. Si el món que trobem quan sortim d'aquest confinament m'ho permet i alguna vegada torno al Perito Moreno, em prendré un whisky a la memòria del meu amic.

XAVIER ALBERTÍ